

DUKKHA

Filips van Wetten

ISBN: 9789464485318

Amsterdam, 2022

© Filips van Wetten

DUKKHA

Filips van Wetten

voor Nigel Durrant

Pijnhars

paraderend naar de tra
waar eens de weerloosheid
zichzelf als fakkel liet aanstaren
trokken de hazen een zat spoor
met scharen van zuchten
de neergevallen middelaresjes
aan de geurende rand
rezen nooit meer op

In opdracht van

de pseudotsarina boog voorover
en brak haar nek door
zweepende bevelen van
mistende meesteressen, toornig
in opdracht van
in opdracht van

het rijk was onder
de voet gelopen
door keiharde tantes
die ooit zachte krachten
propageerden en nu hadden
afgerekend met uitgerekend
haar

in opdracht van
zo had de voortijdig geknakte
nog net kunnen horen

het was door haar gezalfde hoofd –
de president had leverolie gebruikt –
geschoten dat de dominantste stem die
aanstalten had gemaakt
te roepen wie de opdrachtgever was
verdomd veel leek
op die blonde gezant
met wie zij zo vaak had
geconverseerd met thee erbij

Vorbij

lopers op de gang
staren naar een verglijdend
punt
nooit meer bang
lachen met hen
die verontschuldigen
voorbijgaan

stokoude meisjes in een stoel
minzaam lachend naar
mij
nooit meer ooit
huilen met hen
die alles beamend
voorbijzijn

vaders op de bank
starend naar het
hek
ik wil naar huis
wat heb ik gedaan
schreeuwen ze
die vuisten ballend
opstaan

zingende moeders
de anderen een
hel
staan altijd klaar
altijd liefde eisend
als ze voorbij
schuiven of
rollen

Niets klaagt haar aan

op de bank in haar peignoir
weent ze zure tranen
ze kijkt in een geveinsde verte
schuldig wil ze zijn
maar niets klaagt haar aan
woorden zijn kapotte wagens
rijden haar in greppels
boos op de nameloze beelden
die zich niet kennen laten
worstelt ze verder totdat ze
eindelijk iets kan gieten
in het nieuwe uur

Pakkat

gele klapperpoel waarin bonenkaas mij dromen laat
over de bergen waar ze dat niet kennen maar
wel bloed in plastic bakken vergieten om er lekker
de stuk gehakte lijven van harige modderfiguren
in te laten zwemmen zodat in mij een geschreeuw
van plezier zou ontwaken in dat bad
maar niets van dat alles
in de verte blijf ik puffend turen
smachtend naar de glanzende drab die mijn overgrootouders
zestig jaar geleden voor het eerst naar binnen schrokken
zonder te beseffen dat het minder vreemd was dan ze verlangden
want ook zij werkten, kan het gekker,
met bloemknop, bes en blad